

Imitația și creația lexicală în limba română contemporană – cauze și implicații

*Drd. Enache (Negrilă) Mihaela-Cornelia
Școala Doctorală de Litere, Universitatea din București*

Résumé. *Cet article analyse la dynamique du vocabulaire roumain, en s'intéressant à l'influence du facteur psychologique sur les processus d'imitation et de création lexicale. Le vocabulaire est présenté comme un système perméable, s'adaptant constamment sous l'effet des changements sociaux.*

L'imitation lexicale implique l'adoption de modèles linguistiques, souvent à travers des clichés médiatiques ou des citations de textes littéraires recontextualisés. Une imitation lexicale inadéquate peut engendrer une confusion sémantique ou un langage imprécis.

La création lexicale est alimentée par des phénomènes tels que l'analogie, la contamination et l'étymologie populaire. L'article met en lumière le mécanisme du mot-valise (par exemple, « fripturist »), « derbyedei », fréquemment utilisé dans la presse satirique à des fins ironiques, mais aussi dans le discours courant pour désigner de nouvelles réalités (par exemple, « bacademia », « profiturist »).

D'un point de vue psychologique, ces phénomènes répondent au besoin humain de combler les lacunes lexicales, de signaler son appartenance à un groupe social et de rationaliser la communication en tenant compte du principe d'économie d'effort. En définitive, l'usage collectif demeure le facteur souverain qui valide ou élimine les innovations linguistiques.

Mots-clés: *vocabulaire, imitation lexicale, création lexicale, sémantique, mot-valise*

1. Vocabularul – câteva delimitări conceptuale

Confruntat direct cu schimbările din societate, vocabularul este cel dintâi care trebuie să se adapteze noilor situații, să răspundă creator, dar și cu suficientă promptitudine, solicitărilor exterioare. De capacitatea sa de asimilare a noului depind în mod decisiv măsura evoluției sau a stagnării limbii, devenirea ori extincția acesteia.

S-a spus, nu o dată, despre vocabular că reprezintă compartimentul cel mai slab structurat al limbii. Aflat în mai mare măsură „sub vremi” decât celelalte subsisteme ale limbii, vocabularul s-a dovedit, într-adevăr,

dintotdeauna mult mai permeabil la influențele alogene. Contactul său nemijlocit cu realitățile schimbătoare ale vieții i-a impus un ritm de primenire de care atât fonologia, cât și morfologia se puteau dispensa. Deloc de neglijat sunt și aspectele care țin de dinamica internă a vocabularului.

Să vedem ce acoperă termenul pus în discuție.

Vocabularul desemnează „fie a) totalitatea cuvintelor unei limbi, fie b) ansamblul cuvintelor utilizate de un locutor dat în împrejurări date, fie c) într-un mod nedeterminat, o listă de cuvinte” [DSL, 2005: 572].

În *Limba română contemporană. Vocabularul*, lucrare coordonată de Ion Coteanu, găsim o nouă definiție a vocabularului: „Numim vocabular al limbii române contemporane mulțimea cuvintelor în uz începând cu mijlocul secolului al XIX-lea, de când datează modernizarea sintaxei și a vocabularului însuși” [Coteanu, 1985: 9].

Disciplina care are drept obiect de studiu lexicul (vocabularul) unei limbi este lexicologia [1]. Lexicul se prezintă ca un sistem complex, coerent și fiabil totodată, elastic și stabil.

Criteriile, în funcție de care se formează submulțimile, sunt diverse: după numărul de silabe al cuvintelor, după cum numesc lucruri însuflețite sau neînsuflețite, după cum se termină (în vocală, în consoană sau în diftong), după cum se grupează sau nu în perechi ca *mare – mic, deștept – prost, coase – descoase* etc. Principiul care stă la baza formării acestor grupări este *principiul identității și diferenței*, care se aplică ținându-se cont de anumiți factori: *factorul frecvență, factorul stilistico-funcțional, factorul semantic, factorul etimologic, factorul psihologic*.

2. Organizarea vocabularului – factorul psihologic

Cei cinci factori care contribuie la organizarea vocabularului operează unul cu celălalt în diferite combinații. Când îi cercetăm separat, o facem numai spre a le descoperi capacitatea de organizare.

Ținând cont de subiectul pe care-l abordează demersul de față, vom prezenta succint doar *factorul psihologic*, punând în discuție mai ales cea de a doua funcție a acestuia, cea de factor care asigură *dezvoltarea lexicului*, însă fără a o exclude pe cea de *organizator al lexicului*.

Factorul psihologic, cu rolul de *organizator* al lexicului, duce la împărțirea vocabularului individual în *vocabular activ* și *vocabular pasiv*. Vocabularul activ este format din cuvinte întrebuințate efectiv în toate împrejurările în care un vorbitor construiește și exprimă mesaje. Vocabularul pasiv este format din cuvintele cunoscute sau recunoscute de un vorbitor, dar neîntrebuințate.

Dacă partea activă a lexicului fiecăruia dintre noi nu ar coincide în foarte mare măsură cu a celorlalți, nu am mai putea recunoaște mesajele și nu ne-am mai putea înțelege. Deci, la un moment dat, trebuie să existe un *fond lexical activ comun* pentru toți vorbitorii unei limbi. El este egal cu grupul de cuvinte foarte frecvente, deoarece frecvența depinde nu numai de economia limbajului, adică de factorul social-cultural propriu-zis, ci și de factorul psihologic devenit din individual social, de vreme ce asigură prezența aceluiași cuvinte în vocabularul activ al tuturor vorbitorilor unei limbi. *Disponibilitatea lexicală* (posibilitatea recunoașterii și înțelegerii) este responsabilă de trecerea unor cuvinte din partea pasivă în cea activă prin insistența cu care sunt folosite de anumiți vorbitori sau de actul mediator al lecturii. Există însă și *cuvinte cu frecvență Ø sau apropiată de Ø*, aflate la marginea vocabularului pasiv.

În conținutul unor cuvinte există *sensuri active* și *sensuri pasive*. Anumite sensuri ale cuvintelor sunt actualizate mai rar și cu ajutorul unor expresii în care intră. Sensul de *jumătate* al cuvântului *pol*, de exemplu, precum și cel de *monedă de metal de 20 de lei* au circulat în trecut în limba română. Acestea sunt evident *sensuri pasive*, spre deosebire de *sensul activ* al cuvântului, acela de *punct situat la capetele axei de rotație a pământului*.

Tot așa ca în cazul vocabularului, se poate vorbi și de *sensuri cu frecvență Ø sau aproape Ø*: cf. „Și așe, nici truda mea până într-atâta în deșert fără mulțămire și fără folos ar fi rămas” (D. Cantemir, *Izvoditoriul cititorului, sănătate*, prefață la *Istoria hieroglifică*), unde se actualizează sensul de *fără folos, zadarnic* al cuvântului *deșert* (astfel de cuvinte se numesc *arhaisme semantice*) [2], folosit astăzi cu alte sensuri.

Cel de-al doilea aspect, acela de *element de dezvoltare* a lexicului individual și colectiv, comportă două aspecte: *imitația* [3] și *creația lexicală* [4].

3. Cauze ale imitației și creației lexicale

Deprinderile lingvistice se formează și se fixează atât în urma unui efort conștient (în cadrul activităților realizate sub îndrumarea unui profesor sau ca autodidact), cât și „din mers”, prin imitare, prin preluarea unui model. Este evident că exemplul, modelul (pozitiv sau negativ) joacă un rol foarte important în formarea competenței lingvistice. Atât în copilărie, cât și mai târziu, comunicarea prin imitare ajută la dobândirea deprinderilor de exprimare. Modelele dobândite treptat și inconștient, automatismele de tot felul ocupă în enunțurile pe care le producem un loc mai mare decât am crede.

Privind fenomenul imitației lexicale în sens larg, putem spune că nevoia de precizie sau exactitate, dorința de claritate sau numai de nuanțare a exprimării, precum și necesitatea, adeseori stringentă, de a denumi noi realități materiale și spirituale au dus la preluarea unui număr mare de cuvinte dintre care cele mai multe și-au câștigat un loc definitiv în lexicul românesc contemporan.

Printre cauzele apariției imitațiilor lexicale amintim tendința de a utiliza unele clișee de exprimare sau, așa cum consideră Rodica Zafiu, „neimplicarea totală a vorbitorului în propriul său act de discurs; el spune și nu spune în același timp”. [Zafiu, 2001: 69]. Faptul că sintagme sau chiar versuri întregi (elemente „prefabricate” [5]) sunt reproduse ca atare, nu reprezintă nicidecum un argument al autorității. Rodica Zafiu demonstrează cum diferite citate din literatura română clasică (Caragiale, Eminescu, Coșbuc, Arghezi, Vlahuță) sunt foarte des întâlnite în limbajul presei scrise din anii '90. [Zafiu, 2001: 70-74].

De exemplu, celebra frază rostită de Farfuridi: „*Din două una, dați-mi voie: ori să se revizuiască, primesc! dar să nu se schimbe nimica...*” a fost preluată și a rezultat „*Să se privatizeze, primesc! dar să nu se schimbe nimic*” („Cuvântul”, nr. 32, 1990, p. 1).

La fel de frecventă în preluări este și celebra formulă din discursul lui Cațavencu: „*Industria românească e adorabilă, e sublimă, putem zice, dar*

lipsește cu desăvârșire"; „*Privatizarea, care este magnifică, dar lipsește în fapt cu desăvârșire*” („Viitorul”, nr. 119., 1990, p. 1).

Dacă în cazul lui Caragiale, autoarea crede că „lucrurile sunt relativ clare”, în ceea ce privește citatele-clișeu din Eminescu, consideră că sunt surprinzătoare. Textul eminescian *Scrisoarea III* este cel mai des supus clișeizării poate și pentru că „se supune ușor simplificării în tipare politice, patriotice, istorice”.

Versul „*Tot ce mișcă-n țara asta, râul, ramul*” a fost preluat și încadrat într-un context neașteptat de diferit față de cel inițial: [domnul X] „*va fi interlocutorul nostru, în fiecare marți, pentru a dezbate împreună tot ce mișcă în țara asta – în arene și prin jurul lor*” („Adevărul”, nr. 586/1992, p. 7).

„*N-avem bani, dară iubirea...*” – „*N-avem bani, dară iubirea de cultură*” („România liberă”, 1064/1993, p. 16).

„*Iată, vine un sol de pace c-o naframă-n vârful de băț*” – „*Iată, vine un sol de pace cu-n program în vârful de băț – M. Văcăroiu*” („Expres Magazin”, 15/1993, p. 21).

În ceea ce privește cauzele apariției creațiilor lexicale, în capitolul *Fenomene lingvistice care contribuie la apariția unor inovații lexicale* din lucrarea sa *Elemente de lexicologie*, Liviu Groza consideră că „numeroase inovații lexicale se produc datorită acțiunii unor fenomene lingvistice de existență cărora vorbitorii nu sunt, evident, conștienți și care le afectează totuși exprimarea: *analogia, contaminația, hipercorectitudinea și etimologia populară*”. [Groza, 2004:103]

Iată cum, datorită *analogiei lexicale*, odată cu apariția poștei, a existat și necesitatea apariției unor creații noi. De la cuvântul de bază, *poștă*, s-a format derivatul *poștaş* după modelul *căruță – căruțaș* [6].

Contaminația [7] sau *încrucișarea lexicală* dă naștere unor forme hibride, acceptate în limbă ca variante (exemple: *brostac*, din *broască* + *brotac*, *schilog*, din *schilod* + *olog* sau *cârciog*, din *cârțiță* + *hârciog*) sau chiar ca unități lexicale propriu-zise (exemple: *azvârli*, din încrucișare verbului *arunca* cu *zvârli*, *cocostârc*, din *cocor* + *stârc* sau *rotocol*, din *roată* + *ocol*).

Ca urmare a fenomenului *hipercorectitudinii* apar variante neliterare ale unor cuvinte (exemplu *benoclu*, *paliativ*), dar și forme, care în cele din urmă, reușesc să se impună în limba literară (exemplu *delapida*, *misadă*).

Etimologia populară se bazează pe asociații de idei, de sferă semantică, pe unele asemănări formale, de tipul omonimiei și al paronimiei, sau pe ceea ce Ch. Bally numea „instinct etimologic” [8], în virtutea căruia se creează pentru cuvintele cu sens neclar sau cu formă insolită o motivație neștiințifică sau populară. Astfel, *arcoladă*, *filigram* sau *pantomină* sunt, pentru unii vorbitori relativ cultivați, forme mai motivate decât *acoladă*, *filigran*, *pantomimă*, deoarece sunt asociate, în mod nejustificat desigur, cu *arc*, *gram*, respectiv *mină* („expresie a feței, fizionomie, chip, înfățișare”).

Analizând limbajul folosit în mass-media, Adriana Stoichițoiu-Ichim identifică în lucrarea sa, *Vocabularul limbii române actuale. Dinamică, influențe, creativitate*, alte câteva cauze care explică apariția noilor cuvinte: aspirația spre brevilocvență, care determină concentrarea enunțului prin evitarea unor perifraze greoaie; dorința publicistului de a se exprima original și sugestiv, chiar cu riscul „forțării” normelor literare; mimetismul ca formă de manifestare a snobismului lingvistic.

Pentru a concluziona, vom cita spusele lui Al. Graur: „Trebuie să ținem seama că nu contează aici atât de mult cel care inventează un nou fel de exprimare, cât cei care îl ascultă: dacă inovația li se pare interesantă, ei o preiau (adesea, ce e drept, în mod inconștient), iar dacă nu, o nesocotesc și după puțină vreme ea dispare de la orizont. Prin urmare, în realitate inovațiile care se mențin și care prin aceasta se dovedesc binevenite, aparțin marii mase a vorbitorilor. Nu vreau să zic că aceasta nu se poate înșela uneori [...], dar în orice caz, suveran în limbă este uzul”. [Graur, 1976: 7]

4. Imitații și creații lexicale între intenție și efect

Vorbitorii au un rol foarte important în nașterea noilor forme de exprimare. Însă, dacă „vorbitorii” fac parte din categoria celor neinstruiți sau în curs de instruire – aici referindu-ne, de exemplu, la elevii de gimnaziu sau de liceu, – ținând cont astfel și de faptul că aceștia, din dorința de a fi „în

trend” sunt tentați să imite verbal anumite „modele” media, care ar putea fi încadrate în categoria „Așa nu!”, atunci efectul este mai mult ca sigur unul negativ.

Din tendința vorbitorilor de a folosi o exprimare inedită, din dorința de a-i impresiona pe cei din jur, aceștia utilizează unii termeni spectaculoși. Efectul este, de cele mai multe ori, un limbaj neclar, imprecis și chiar comic, [9] care afectează comunicarea prin confuziile semantice provocate. Ei au ca model de foarte multe ori discursul media și limbajul folosit pe rețelele de socializare, care uneori adoptă un limbaj nefavorabil cultivării limbii române literare.

Iată câteva abateri care au la bază tendința de a folosi termeni pretențioși din dorința vorbitorilor de a arăta cât sunt de culți – dar, vai! demonstrând exact contrariul – le găsim în „Vocabularul limbii române actuale. Dinamică, influențe, creativitate” (p. 32) al Adrianei Stoichițoiu-Ichim:

- *cooperativitate*, în loc de *cooperare* („Au acuzat lipsa de *cooperativitate* a serviciilor secrete”, Prima TV, 24.05.1998);

- *obligativitate* pentru *obligație* („Băncile au *obligativitatea* de a nu percepe taxe”, Antena 1, 15.04.1998);

- *infracționalitate* pentru *infracțiune* („cei ce pun la cale *infracționalități* de sustrageri de bunuri”, România Actualități, 9.06.1998).

Din exemplele de mai sus nu trebuie să tragem concluzia că astfel de situații în care cuvintele se dovedesc, pentru cei care le utilizează, a fi niște „prieteni falși” sunt predominante. Vina nu este a cuvintelor, ci a celor care le folosesc fără a fi bine informați, fără a le cunoaște sensul ori semnificația. Urmarea acestui fapt? O limbă stâlcită și nicidecum inedită, pregnantă sau frumoasă. Sunt destule situații care demonstrează contrariul: gazetari care cunosc în profunzime limba română și folosesc chiar cu virtuozitate filonul expresiv al generoasei noastre limbi.

Pentru a întări afirmațiile anterioare, prezentăm câteva creații lexicale datorate unor intenții ironice, pe care le-am găsit în săptămânalul satiric „Academia Cașavencu”. Facem precizarea că toate exemplele selectate au la bază mecanismul cuvântului-valiză.

- obiectiv *fripturistic*: „Candidații la Primărie le promit bucureștenilor că vor transforma Capitala într-un obiectiv *fripturistic*.” (AC, nr. 17, 30.04-6.05.2008, p. 1). Cuvântul *fripturistic* este lesne de înțeles că a rezultat din combinarea lui *turistic* cu *friptură*.

- lanțul *hoțelier* al fraților Păunescu (AC, nr 12, 26.03-1.04.2008, p. 9): *hotelier*+*hoți*.

- *morțișoare* electorale (AC, nr. 10, 12-18.03.2008, p. 14): „Morțișoare electorale” este titlul unui articol din care aflăm că primarul din comuna Plopșoru, în campania electorală, „a ieșit în ziua de 1 Martie... să cucerească electoratul feminin”, oferind mărțișoare. Cum nu a găsit pe nimeni prin sat, a hotărât să meargă la cimitir, „unde era convocată întreaga suflare a sexului slab”, pentru a-și pomenii, în Sâmbăta morților, rudele decedate. Ne dăm astfel seama ușor de unde vine acest cuvânt: *morțișoare* (mărțișoare + morți).

- *derbyedeii* (AC, nr. 47, 28.11-4.12.2007, p. 30): *Derbyedeii* este titlul unui articol care vorbește despre „tămbălăul de la ultimul derby dintre Steaua și Dinamo” la care „șapte secții de Poliție au fost antrenate în potolirea turmei de tembeli.” Cuvântul *derbyedei* s-a format, desigur, de la *derby* și *derbedei*.

- seriale *șattractive*: (AC, nr. 39, 3-9.10.2007, p. 26) „La Antena 1 se anunță seriale *șattractive*” (*șatractiv* < *atractiv* + *șatră*).

- *răzbunozaurii* (AC, nr. 40, 10-16.10.2007, p. 1): *Răzbunozaur* este o creație lexicală de tip cuvânt-valiză. Sunt recognoscibile lexemele inițiale: *răzbunător* și *dinozaur*. În baza elementelor comune, de la nivel fonografematic, ale celor două lexeme, are loc o operație dublă: suprimare urmată de adjoncție. Semnificația cuvântului nou obținut este dată preponderent de unul dintre cuvinte, ca și structura gramaticală.

Iată și o varietate de cuvânt-valiză, mai degrabă colaj lexical, de o mare savoare (sau disperare, dacă ești bucureștean), care sintetizează haosul circulației cu mijloacele de transport în comun din capitală: *autotrammotobuztroleu* (AC, nr. 42, 24-30.10.2007, p. 26): titlul unui articol care incriminează situația menționată.

În completarea exemplurilor din publicația *Academia Cațavencu* din perioada 2007-2008, amintim alte creații lexicale recente, bazate tot pe mecanismul cuvântului-valiză sau al cuvântului telescopat:

- *Bacademia*: denumirea unei colecții de auxiliare destinate elevilor de liceu care se pregătesc pentru Bacalaureat (vezi www.bacademia.ro):
bacademia < bac + academia

- *Liternauții*: această creație lexicală obținută prin suprimare urmată de adjecție reprezintă titlul unui volum coordonat de scriitoarea Ioana Nicolaie, editat la Editura Paralela 45 (<https://www.edituraparelela45.ro/produs/liternautii-antologie-de-poezie-coordonata-de-ioana-nicolaie/>) Se pot recunoaște ușor lexemele inițiale: literat/literatură și internaut, creația lexicală fiind din categoria celor inteligente al căror efect este cel scontat.

- *profiturist*, cuvânt identificat în discursul unui jurnalist cunoscut în timpul unei emisiuni radio: Europa FM, emisiunea *Jurnalul de prânz*, 28 noiembrie 2025, minutul 5:28, <https://www.europafm.ro/program/jurnalele-europafm/>; profiturist < profit + turist, cu sensul de persoană care urmărește să profite din mutarea de la un partid politic la altul, sens pe care l-am identificat potrivit contextului

Cuvântul *brunch*, substantiv provenit din limba engleză pe care-l folosesc și vorbitorii de limba română, ilustrează însăși ideea de cuvânt-valiză, însemnând combinarea micului-dejun (breakfastului) cu masa de prânz (lunch).

Alt procedeu [10] de formare a cuvintelor este derivarea sufixală, oferind cele mai numeroase (ca inventar) și cele mai diverse (sub aspect semantic și stilistic) creații lexicale. Unul dintre cele mai productive sufixe este *-ist*, sufix neologic de origine franceză care, deși apare rar în argou, formează nume de agent cu caracter neutru din punct de vedere stilistic (*notist* „care știe să cânte după note, după partitură”), dar mai ales cu caracter figurat, dezvoltând conotații glumețe (*concertist* „infractor care acționează singur”; *carmolist* „bețiv care consumă orice fel de băutură” [11]). Structura derivatelor este aceeași: cuvânt-bază la care se adaugă sufixul *-ist*.

5. Implicații psihologice ale imitației și creației lexicale

Apariția imitațiilor și creațiilor lexicale este profund influențată și are, la rândul său, implicații psihologice semnificative.

Oamenii creează cuvinte noi atunci când limbajul existent nu reușește să exprime un concept, o emoție sau o experiență nouă (un „gol lexical”). Aceasta reflectă o funcție adaptativă a limbajului, care trebuie să țină pasul cu evoluția gândirii și a realității sociale și tehnologice. Psihologic, nevoia de a denumi este legată de nevoia de a înțelege și de a controla lumea.

Creațiile lexicale sunt adesea rezultatul unui *proces cognitiv* creativ similar cu cel din artă sau inovația tehnică. Folosirea și inventarea cuvintelor noi, mai ales prin derivare sau compunere, poate servi ca o formă de *joc lingvistic*, indicând flexibilitate cognitivă, inteligență și o bună stăpânire a structurii limbii.

Imitarea și adoptarea rapidă a unor neologisme sau a unui jargon specific (de exemplu, *slang*-ul adolescenților, jargonul profesional) sunt modalități de a semnaliza apartenența la un grup. Prin imitarea și folosirea lexicului specific, individul își consolidează identitatea socială, își exprimă solidaritatea și se diferențiază de „exterior”. A nu folosi acel lexic poate duce la sentimentul de excluziune.

O mare parte din imitația lexicală (repetarea și folosirea unor structuri deja validate) este guvernată de principiul *economiei de efort*. Este mult mai ușor și mai puțin solicitant cognitiv să folosești un cuvânt existent sau să imiți o structură familiară decât să inventezi una nouă. Acest lucru se leagă de modul în care creierul procesează și stochează tiparele lingvistice. De asemenea, din același motiv, un termen nou, concis, înlocuiește o descriere complexă. De exemplu, este mult mai ușor să spui „Am dat like” decât să spui „Am apăsat pe simbolul inimă/degetul mare în sus pentru a-mi arăta aprobarea publică față de conținutul respectiv.”

Așadar, creațiile și imitațiile lexicale nu sunt simple fenomene lingvistice; ele sunt o fereastră către procesele psihologice umane: nevoia de a numi și a înțelege (*cogniție*), dorința de a te exprima unic (*creativitate*) și necesitatea de a te integra și de a comunica eficient cu ceilalți (*socializare*).

Note finale:

[1] Lexicologia, ca disciplină lingvistică, a devenit autonomă datorită teoriei saussuriene potrivit căreia cuvântul face parte dintr-o structură, iar sensul lui se definește negativ, în opoziție cu alte sensuri ale aceluiași cuvânt, în funcție de contextul în care apare.

[2] Arhaismele mai pot fi: fonetice (*carii, siială ...*; azi *care, sfială*), gramaticale (*moimâță, azi maimuță*) și lexicale (*voroavă* – „cuvânt, discuție”); clasificarea este valabilă și pentru regionalisme.

[3] *Imitația lexicală* constă în preluarea de către un vorbitor a unor cuvinte auzite în diverse împrejurări, ca urmare a impresiei pe care i-au făcut-o sau a înțelegerii necesității includerii lor în bagajul lexical personal. Dacă receptarea s-a făcut adecvat, imitația inteligentă permite reproducerea acelor cuvinte în alte combinații decât cea auzită. Din păcate, există și reversul – reproducerea inadecvată, cu efecte cel puțin ilare.

[4] *Creația lexicală* se întemeiază pe un transfer provocat de *factorul psihologic: transferul material și cel de semnificație*. Ambele duc la o serie de asocieri, astfel încât, plecând de la un anumit termen, se poate alcătui schema principalelor lui relații.

[5] Termenul aparține Rodicăi Zafiu, *Diversitate stilistică în româna actuală*, Editura Universității, București, 2001 p. 69

[6] Pentru alte exemple, vezi Liviu Groza, *Elemente de lexicologie*, Editura Humanitas Educațional, București, 2004, pp. 94-96.

[7] Despre *falsa contaminație* sau *pseudocontaminația*, vezi Liviu Groza, op. cit., p. 97

[8] Vezi și Th. Hristea, *Probleme de etimologie. Studii. Articole. Note*, Editura Științifică, București, 1968, p. 230

[9] Comic în măsura în care se recuperează din text informația contradictorie și se descoperă un final ceva mai fericit al tragediilor prezentate.

[10] Din motive care vizează respectarea unor restricții de spațiu, acest procedeu va face obiectul altui articol.

[11] Pentru mai multe exemple, vezi Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Vocabularul limbii române actuale. Dinamică, influențe, creativitate*, Editura Bic All, București, 2005, pp. 20-30, 130-140.

Referințe bibliografice:

*** – *Dicționar de științe ale limbii*, Editura Nemira, București, 2005

Coteanu, Ion, *Limba română contemporană. Vocabularul*, Editura Academiei, București, 1985

Graur, Alexandru, „*Capcanele*” *limbii române*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1976

Groza, Liviu, *Elemente de lexicologie*, Editura Humanitas Educațional, București, 2004

Hristea, Theodor, *Probleme de etimologie. Studii. Articole. Note*, Editura Științifică, București, 1968

Stoichițoiu-Ichim, Adriana, *Vocabularul limbii române actuale. Dinamică, influențe, creativitate*, Editura Bic All, București, 2005

Zafiu, Rodica, *Diversitate stilistică în româna actuală*, Editura Universității, București, 2001